

Helene N.

Obsesia

Volumul II

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Prolog

„Când dragostea trece limite, devine devotament, dar când devotamentul se duce pe căi greșite, devine obsesie.”

Am încercat să îmi trăiesc timpul, nu toate amintirile. Am crezut că singura problemă am fost și aveam să fiu eu. Am irosit gânduri și momente cu oameni care ar fi meritat.

Am sperat că puteam uita și că eram în stare să fac o diferență între realitate și iluzie. O diferență între trecut și prezent. Îmi doream să cred că nu pierdusem totul. Am încetat să îmi mai ascult inima. Am făcut alegeri greșite. Am amestecat sentimente și gânduri, pierzând totul într-un final.

Atunci când am rămas cu un suflet gol și m-am simțit totuși eliberată de toate apăsările dureroase, m-am trezit prinsă în același joc bolnav deja cunoscut. Eu m-am jucat prima și mi-am creat propriile reguli, însă acum nu mai era vorba doar despre o simplă joacă, o simplă obsesie. Ci de un alt nivel, superior, ce îmi arăta că, în spatele unui suflet gol, se afla un alt suflet gol.

Am reușit într-un final să îmi dau seama care este diferența între dragoste și obsesie, dar mult prea târziu. Atunci când regulile nu au mai fost ale mele, iar eu ajunsesem un simplu pion. Abia atunci am realizat că obsesia nu a fost niciodată a mea. Ci a lui.

Mi-a fost ușor să plec. Mi-a fost ușor să mă pierd și să îmi dozez furia. Dar cel mai greu mi-a fost să mă întorc,

pentru că niciodată nu știi ce te poate aștepta în acel loc care cândva îți era bine cunoscut. De cele mai multe ori uităm chiar și drumul înapoi, iar eu fix asta simțeam. Știam că același cer era deasupra mea, dar până și el îmi părea diferit. Iar atunci când m-am întors și mă credeam pregătită pentru răzbunare, toate întâmplările m-au luat pe nepregătite.

Mi-am întâlnit sfârșitul când credeam cu tărie că o puteam lua de la capăt. Iar dacă eu îmi știam rădăcinile frustrărilor mele, totuși nu dădusem importanță și lăsasem alte frustrări să se agațe de mine. Frustrări ale altor oameni care au știut să își ascundă cicatricile, iar bariera pe care o etalasem cu atâta mândrie m-a orbit. M-a orbit până când am ajuns să lupt pe propriul meu teren, însă cu toate măștile date jos.

Am ales să mint. Am crezut că cea mai ușoară cale era să mă prefac. Să port chiar eu o mască. Era singura mea modalitate de a mă apăra. Dar viața nu stă și te privește cum te străduiești, nu te ajută și, cu siguranță, nu îți dă nimic care să te ajute. Ea doar îți pune piedici și te testează până când ajungi la epuizare.

Atunci când mi-am simțit sufletul murdar, mai aveam doar o mică doză de putere. O singură scăpare ce am crezut că mă va elibera. Mi-am încălcat prejudecățile și m-am agățat de unica mea speranță – iertarea.

Se spune că iubirea presupune iertare. Îmi lipsea înțelepciunea ca să înțeleg cu adevărat ce însemna asta. Nu iubirea pentru alte persoane era cea care mă putea ajuta să ating acel prag al iertării, ci iubirea pentru mine. Uitasem de mult să mă mai iubesc. Uitasem că nu trebuia doar să îi accept pe toți ceilalți cu defectele lor, ci trebuia să mă accept și pe mine însămi cu toate defectele mele. Iar atunci când am luat atitudine și am realizat că trebuie să fiu realistă, m-am iertat întâi pe mine. Iar apoi... pe toți ceilalți.

Capitolul 1

În urmă cu șase ani

Crezi în dragoste la prima vedere? Este chiar acea iubire pură și adevărată sau doar o atracție fizică? De fapt, te întreb altceva: Crezi în dragoste la prima vedere la doar treisprezece ani? Căci eu am crezut la un moment dat.

A fost ceva inexplicabil. Un sentiment de liniște și pace. L-am văzut cu coada ochiului în timp ce-mi îmbrățișam părinții și inima mea a simțit totul. A stat pe loc puțin, iar apoi a început să bată la unison cu vântul puternic de munte. Și nu fizicul sau chipul său mi-a atras atenția, ci privirea pierdută și tristă. Am avut nevoie de o fracțiune de secundă pentru a ști că-mi doresc să aflu povestea din spatele acelor ochi îndurerăți.

Dragostea a fost de partea mea atunci când Keith s-a luat de el exact ca un ratat idiot ce era. Găsisem ocazia perfectă de a face cunoștință cu cel mai drăguț băiat pe care îl văzusem vreodată. Bineînțeles, mi-a părut rău de el și m-am simțit mizerabil din cauza gestului oribil al lui Keith. Mi-am jurat în acel moment că voi încerca să găsesc o modalitate de a-l face să plătească.

M-a durut sufletul în secunda în care privirea lui disperată a întâlnit-o pe a mea. Chiar dacă încerca să pară

calm, ochii săi strigau înnebuniți după ajutor. Am știut asta pentru că m-am simțit la fel când am venit în tabără pentru prima oară. Și, culmea ironiei, tot din cauza lui Keith.

Există dragoste la prima vedere la doar treisprezece ani? Eu am crezut că da. Îl chema John White și era cel mai frumos băiat pe care îl cunoscusem vreodată. Din păcate însă, tot el mi-a frânt inima. Mai întâi mi-a oferit câteva ore incredibile în compania lui, iar apoi mi-a dovedit într-un timp atât de scurt că încrederea nu valorează nimic.

Am avut încredere în el când i-am spus cel mai de preț secret al meu din tabără. Am crezut că, dacă îi voi spune cum am reușit să scap de răutățile lui Keith, va găsi putere și curaj lângă mine. Am sperat că adevărul meu îl va face să se apropie și mai mult de mine. M-am înșelat.

Am fost atât de furioasă pe el, încât am rostit cele mai îngrozitoare cuvinte din viața mea. De fapt, le-am urlat. În fața lui, mai exact. Nervii impulsivi m-au transformat în varianta feminină a lui Keith și am sfârșit prin a-mi bate joc, la rândul meu, de o ființă umană nevinovată. Am folosit vorbe urâte, jignitoare și umilitoare. Le-am regretat din secunda în care mi-au părăsit buzele, dar am fost prea lașă ca să-mi accept greșeala.

Am avut nevoie de câteva ore pentru a-mi da seama de ceea ce făcusem. Am plâns ca o fraieră în brațele Raissei și am pierdut atâtea clipe în care îmi puteam cere iertare. Abia când lacrimile mi-au secăt, ea a fost cea care mi-a spus că sunt cea mai mare idioată. M-a luat de braț, m-a scos cu forța afară din cabană și m-a îndemnat să îl caut. Și asta am și făcut. Am luat toate grădinile la rând, toate locurile de joacă, toate cabanele. Am întrebat pe cine am putut și am sfârșit prin a cere ajutorul unui profesor. Din nefericire, nimeni nu cunoscuse vreodată un John White în acea tabără.

Și atunci am înțeles. Era normal să fie băiatul invizibil și ignorat de toată lumea. Ar fi trebuit să îmi dau seama de acest lucru când l-am privit în ochi pentru prima oară. John White nu avea prieteni. După modul în care părinții săi l-au lăsat, nu cred că avea prieteni nici în viața reală. Nu a intrat niciodată în probleme, așa că niciun profesor nu îl cunoștea. Era invizibil nu pentru că își dorea, ci pentru că a fost forțat de împrejurări să fie.

Crezi în dragoste la prima vedere? Eu am crezut cu ceva timp în urmă. Și mi-a frânt inima. Însă nu din cauza alegerilor făcute de a câștiga un joc stupid. Nu pentru că viața mea în tabără a revenit la a fi același chin fizic și psihic. Ci doar pentru că am pierdut-o. Într-o clipă am avut-o, apoi am fost atât de toantă încât să nu mă agăț de ea.

Am stat multe ore în brațele Raissei, plângând cu amărăciune. I-am cerut până și ei ajutorul și l-am căutat pe John împreună. Fără niciun rezultat, în schimb. Probabil că asta și meritam. L-am rănit. I-am spus că îl urăsc, când, de fapt, mă uram doar pe mine însămi. L-am jignit, umilit, iar apoi l-am îndepărtat de mine.

Îmi pare rău, *John White!* mi-ar fi plăcut să îi spun. Atunci am ales să rostesc scuzele doar în gând, pentru că oricum nu mă putea auzi. Raissa m-a strâns cu putere în brațe și mi-a promis că nu ne vom opri din căutat. Am vrut să o cred, să mă agăț de această speranță, însă știam foarte bine cum este să fugi de oamenii care te rănesc. Ajungi să capeți experiență, până în punctul în care reușești să nu fii niciodată descoperit dacă nu îți dorești.

Capitolul 2

Viața nu e ușoară. Nu există un echilibru care să-ți călăuzească pașii. Viața nu este ceea ce pare a fi. Cel puțin nu e așa cum mi-am imaginat-o eu. La fel și oamenii, chiar dacă intuiția ta îți spune că sunt. De cele mai multe ori, ne lăsăm păcăliți doar de aparențe, de ambalaj. Și, cumva, nici nu putem fi judecați pentru asta. Tocmai pentru că viața nu ne dă un manual cu instrucțiuni sau o carte din care poți să citești direct sfârșitul. Nu ne învață nimeni cum să deosebim oamenii răi de cei buni, iar de aici pornește întregul război. Unul dureros și sângeros, în care trebuie să aflăm pe cont propriu cui să ne încredințăm sufletele și cui nu.

Regretele m-au copleșit. Iubirea mi-a dat viață, iar lipsa ei m-a ucis. Abia când m-am trezit printre străini, mi-am dat seama cât de singură eram. Cu doi ani în urmă, i-am avut pe Kevin, pe tata, pe mama, chiar și pe Luke. I-am avut pe toți cei care, de fapt, nu au vrut să îi am și să mă aibă, dar cel puțin am avut ceva. Timp de doi ani m-am trezit în fiecare dimineață fără nicio răutate în jurul meu și fără niciun motiv să mă mai lupt împotriva cuiva.

Singurătatea mi-a fost cruntă, cu toate că a avut și partea ei bună. Totuși, din fericire, a fost mai scurtă decât aș fi sperat vreodată. Am cunoscut-o pe Sierra în cafeneaua pe care o vizitam în fiecare dimineață, la scurt timp după ce m-am mutat la Londra.

În primele două săptămâni, mi-am plâns de milă și doar am supraviețuit fără să-mi părăsesc apartamentul cu excepția orei în care coboram pentru cafea, la *Starbucks*ul de la parterul blocului. Cumva, prin nu știu ce minune, singura persoană care m-a sprijinit și m-a ajutat a fost mama. Ea mi-a cumpărat biletul de avion în următoarea zi după ce m-a găsit plângând în camera mea. Ea m-a ajutat să-mi fac bagajele și a dat multe telefoane până mi-a găsit un apartament disponibil. S-a ocupat de transferul meu de la școală și m-a condus până la aeroport cu o compasiune în ochi pe care nu o mai văzusem niciodată la ea. M-a sunat în fiecare zi și s-a asigurat că nu îmi lipsește nimic. A reușit să-l convingă pe tata că mutatul meu avea să fie o schimbare benefică pentru mine. Dumnezeu știe ce se întâmplase cu ea, dar nu am putut să mă plâng din cauza asta. Mama se transformase peste noapte în îngerul meu păzitor și nu-mi puteam dori nimic mai mult din partea ei.

Primul lucru pe care Sierra mi l-a spus când ne-am cunoscut m-a făcut să o plac instantaneu, chiar dacă nu am vrut să accept asta de la bun început. Era o dimineață banală, friguroasă și ploioasă, când m-am dat jos din pat doar pentru cafea. Ne-am așezat la aceeași masă, pentru că avea singurele două scaune libere la acea oră. În primă fază, am ignorat-o, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doream era să interacționez cu cineva. La scurt timp, am auzit-o râzând cu poftă la un filmuleț cu pisici pe care îl viziona pe telefonul său. Nu știu dacă a fost destinul sau nu, însă reacția mea a fost sinceră și rapidă. Am început să râd cu lacrimi la sunetele amuzante pe care le auzeam și, până să-mi dau seama de ceea ce făcusem, deja întreg localul se uita la noi cum muream de râs. Când filmulețul s-a încheiat, ne-am ridicat amândouă privirile și ne-am uitat una la cealaltă preț de câteva secunde. Ca să fiu sinceră, acel moment a părut o viață întreagă și am știut că nu puteam să îi refuz apropierea. De aceea am și răspuns

gestului său, atunci când și-a întins mâna spre mine și s-a prezentat.

— Nu am mai râs așa de multă vreme, i-am spus după ce m-am prezentat la rândul meu.

— Tipul ăsta postează mereu filmulețe amuzante. Trebuie să îl urmărești!

Mi-a fost rușine să-i spun că nu am niciun contact cu tehnologia sau cu vreun site de socializare, așa că doar am zâmbit scurt.

— De ce ești supărată? m-a întrebat apoi din senin, luându-mă complet prin surprindere.

Încă de atunci am știut că Sierra era cea mai perspicace persoană din lume. Poate mult prea isteată. Nu-i scăpa nimic, putea citi gânduri și vedea direct prin mine. Și dacă așa fi încercat să îi ascund ceva nesemnificativ, nu i-ar fi luat mai mult de două secunde să se prindă de minciuna mea. De cele mai multe ori, mă speria. Alteori mă făcea să o iubesc și mai mult, tocmai pentru că datorită acestei puteri supranaturale a reușit să scoată la iveală și cele mai ascunse gânduri ale mele. Datorită ei eram aici. Datorită ei mai respiram și existam.

Întrebarea pe care mi-a pus-o atunci m-a transportat într-un univers paralel. Unul în care oamenii răi nu mai existau, iar eu mi-am încredințat tot sufletul doar ei.

— Simt că viața mea parcă a luat sfârșit, i-am răspuns cu un nod dureros în gât.

Răspunsul ei a fost și mai surprinzător. Mi-a spus că viața mea abia urma să înceapă. Și nu s-a înșelat nicio clipă, pentru că douăzeci și patru de ore mai târziu mă aflam într-un parc, încercând să alerg și să țin pasul cu ea. În acea seară, am adormit răpusă de oboseală, de prea mult plâns, de supărare și tristețe. Însă, a doua zi, la șapte dimineața, într-o zi friguroasă de noiembrie, alergam din nou alături de ea.

Am reușit să slăbesc zece kilograme în primele patru luni de când mă mutasem la Londra, fără să fac un efort prea mare. Pur și simplu, nu am mai mâncat. Am amânat în toată acea perioadă alergatul, pentru că mă simțeam sleită de puteri. După patru luni, Sierra m-a convins să ieșim în zorii zilei la o scurtă plimbare. Mă trezeam în fiecare dimineață la cinci fără zece, mă îmbrăcam și apoi mă întâlneam cu ea în fața blocului. Plimbarea noastră s-a transformat într-o oră întreagă de înconjurat parcul de lângă noi, de două ori. Imediat după, am reluat alergările, iar chinul fizic abia atunci a început.

Am ignorat zile la rând toate protestele corpului meu. Cu cât îl provocam mai tare, cu atât ceda și mai mult. Cu cât îl supuneam la mai mult efort, cu atât durerea era și mai profundă. Însă nu am renunțat. M-am ambiționat să reușesc pentru a putea să mă întorc. Căci am știut încă de atunci că nu puteam fugi de realitate pentru totdeauna.

Am știu din prima zi că Anglia nu era o țară prea prietenoasă cu străinii, cu toate astea, Sierra a făcut ca experiența mea să fie una plăcută. Eu am dat greș la capitolul încredere, dar ea a văzut speranță în mine și nu s-a dat bătută nicio clipă. Nu a renunțat să mă sune seară de seară, să mă încurajeze să alerg zilnic cu ea. Nu a renunțat să se apropie de mine, cu toate că eu nu făcusem niciun efort pentru a mă apropia de ea. Nu a renunțat să-mi ofere prietenia ei, deși eu tot refuzasem să i-o accept.

Sierra a ținut cu dinții de mine, pentru că, în mod surprinzător, nici ea nu-și găsisese locul până să mă cunoască. Am fost cea mai norocoasă persoană din lume pentru că am cunoscut-o, cu toate că, după spusele ei, ea a fost cea cu noroc.

Diminețile noastre tăcute s-au transformat în ore întregi de alergat și vorbit, în momente sacre de împărtășit povești de viață și lecții învățate. Ajunseserăm să alergăm de cel puțin două ori pe zi, asta după ce am reușit să scap

de dureri și am căpătat rezistență. Alergatul nostru s-a transformat în exerciții cumplite într-o sală de sport, iar ulterior am sfârșit prin a avea cea mai strictă și sănătoasă dietă.

Ca să fiu sinceră, nici măcar nu mă gândisem vreo secundă să încerc să slăbesc. Însă, cu Sierra, toată schimbarea mea a venit de la sine. A reușit să-mi transmită ambiția și curajul ei. Să mă țină pe drumul cel bun până când, doi ani mai târziu, ajunsesem să cântăresc doar cincizeci și cinci de kilograme.

De-a lungul timpului, Sierra a fost singura care m-a motivat atunci când eu am vrut să renunț să mai lupt. A crezut în mine când eu nu am făcut-o. Am avut multe momente în care am urât-o, însă i-am ascultat vocea impunătoare, mi-am înghițit durerea și am mers mai departe. Până la capăt. Nu a fost un drum ușor, trebuie să recunosc. Însă, având-o pe ea alături, nimic nu mi s-a mai părut imposibil.

În primele șase luni, am slăbit cel mai mult. Suferința mea fizică a fost cumplită, însă cea psihică a fost aceea care a încercat să mă pună la pământ. Sierra a luptat cot la cot cu mine în propriul meu război. A avut răbdare și încredere, iar la sfârșit a avut așteptări. Mi-a calculat fiecare calorie și mi-a cântărit fiecare porție de mâncare.

În tot acest timp, am încercat să îngrop amintirile dureroase și copleșitoare în cel mai obscur și izolat colț din mintea mea. M-am concentrat pe sport, pe dietă și foarte mult pe școală. Mi-am dorit să termin ultimul an de liceu cu note mari, pentru a avea toate șansele la Facultatea de Drept.

Cu toate astea, amintirile mi-au alimentat toată furia ascunsă și toată puterea. Tot ele m-au făcut să visez în fiecare noapte la momentul întoarcerii mele. Când cerul s-a prăbușit asupra mea, dorința de răzbunare a fost singura care mi-a călăuzit drumul anevoios. Singura

care mi-a luminat calea. Singura de care m-am agățat cu disperare și frustrare.

Ura mea nu a fost suficient de puternică, ba din contră. Fix ea m-a doborât de multe ori. În schimb, puterea Sierrei mi-a oferit putere. Încrederea ei mi-a dat încredere. Durerea ei a distrus-o pe a mea, iar lacrimile sale m-au vindecat de ale mele.

Cândva, eram doar o grasă inutilă, cu o urâtenie particulară. Eram remarcabilă într-un sens îngrozitor. Pe cât de mult îmi doream să nu ies în evidență, pe atât de mult nu puteam fi trecută cu vederea. Aveam o slăbiciune specială pentru ciocolată, pâine și cartofi prăjiți. Eram atât de disperată după ele, încât le puteam mânca și împreună. Amuzant, nu? Un sandviș, vă rog, cu ciocolată și cartofi prăjiți la mic dejun, prânz și cină! Mi-am dorit atât de mult să fiu frumoasă, slabă, să fiu plăcută de toată lumea, însă am sfârșit prin a fi batjocorită și respinsă din cauza defectelor mele.

Am învățat că doi ani trec foarte repede când fugi de toți oamenii care te-au rănit. Însă, doi ani în care aștepti momentul potrivit pentru a te răzbuna pe ei pot părea o eternitate.

Doi ani nu înseamnă nimic în fața timpului dacă ești înconjurat de oamenii pe care îi iubești. Pe mine însă tocmai ei m-au rănit. M-au transformat în nisip și m-au lăsat pe fundul unei clepsidre blocate între două clipe. Acei ani petrecuți în singurătate pentru mine au fost un chin. Cu toate că Sierra mi-a fost alături, cu toate că fiecare zi m-a învățat ceva nou și m-am cunoscut pe mine cu adevărat, a fost greu și dureros să fiu singură, suferind și tânjind după iubire.

M-am întrebat de multe ori de ce ne naștem. De ce existăm? Avem un alt scop, în afară de a iubi și de a fi iubiți?

Eu trăiam ca să iubesc și să fiu iubită. Poate că lipsa acestui sentiment m-a făcut să fiu dependentă sau chiar obsedată, însă nu mi-am dorit niciodată nimic altceva. Oare chiar ceream prea mult?

De ce am fost tocmai eu o victimă a acestei vieți? De ce eu, care am avut atâtia oameni în jurul meu? De ce a trebuit să mă considere toți o verigă slabă și să îmi distrugă demnitatea? De ce ni se mai spune să fim buni cu toată lumea? De ce nu există și un sfat care să te învețe cum să-i tratezi pe cei care îți fac rău? Am trăit cu aceste întrebări și multe altele întreaga mea viață, nu doar în ultimii doi ani și, din păcate, nu am primit niciun răspuns.

Poți realiza atât de multe lucruri într-o viață, dar fără dragoste nimic nu mai are nicio valoare. Ce rămâne în urma noastră? Ne transformăm în amintiri de iubire, nimic mai mult. De multe ori am avut impresia că iadul e pustiu și toți demonii au venit aici, printre noi, pe pământ.

Oamenii nu sunt niciodată conștienți de toate lucrurile pe care le facem pentru ei, decât atunci când nu le mai facem. Cu mulți ani în urmă, când relația mea cu Luke se afla deja pe o margine adâncă a prăpastiei, îmi plăcea să îi pregătesc cafeaua. Știam că adora să o bea cu mult lapte și cu o linguriță de zahăr, nu foarte fierbinte, dar nici prea rece. Îi puneam cana în fața ușii și îl ascultam din camera mea, cu urechea lipită de ușă. Simțeam o fericire de nedescris când îi auzeam sunetul de încântare în timp ce lua primele guri. Cu mulți ani în urmă, mă trezeam înaintea mamei și adoram să îi lipesc bilețele în agenda de pe masa din bucătărie. În fiecare zi, îi spuneam cât de mult o iubeam. Eram cel mai bucuros copil când o vedeam că le citea cu un zâmbet pe față și apoi le puneă înapoi, cu mare atenție, în geanta ei. Chiar dacă de pe atunci mama nu își arăta dragostea față de mine, aveam totuși o conexiune specială. O simțeam undeva în adâncul sufletului meu. Cu mulți ani în urmă, Raissa era cea mai bună prietenă a mea. Eram nedespărțite și ne confesam

cele mai prețioase secrete sau visuri. Ne făceam planuri de viitor și aveam încredere una în cealaltă. Îmi plăcea să îi împletesc părul, căci toate laudele primite de la colegi o făceau să radieze de fericire.

Am încetat să fac toate aceste lucruri când Luke doar își trântea nervos ușa de la dormitor. Mama era în fiecare dimineață în toane proaste și nici măcar nu mă mai saluta înainte să plece, deși stăteam la aceeași masă cu ea.

Mi-am dorit întotdeauna să îi fac pe oameni fericiți, în schimb doar am trăit cu sufletul încărcat de dor și absență.

În ciuda tuturor, dacă aș fi putut să dau timpul înapoi, aș fi rămas acolo, în trecut. Aș fi apreciat-o mai mult pe acea fată inocentă care vedea doar bunătatea oamenilor. I-aș fi spus că era suficient să viseze cu ochii larg deschiși și să creadă că nimic nu i-ar fi putut face rău. Aș fi încurajat-o să-și poarte zâmbetul frumos mai des și să fie încrezătoare că poate risipi orice nor negru cu el. Aș fi luat-o în brațe și aș fi absorbit fiecare răutate din jurul său. I-aș fi plâns pe umăr viitorul și, alături de ea, tot trecutul. I-aș fi transformat visurile în realitate și aș fi ajutat-o să se înalțe cât mai sus, acolo unde ar fi putut atinge cerul infinit.

În schimb, durerea m-a sufocat, m-a ars, m-a răscolită și m-a făcut să mă simt izolată de întreaga omenire. M-a transformat doar în frustrări și în scrum. Durerea m-a împins să construiesc cel mai înalt zid în jurul meu. Un zid ce mi-a devenit propria-mi închisoare din care nu am mai putut evada. Sentimentele mi-au fost zdrobite și aruncate în cele mai întunecate camere, în timp ce inima mea atârna ca trofeu pentru orgoliul tuturor.

Însă, am învățat că ei nu mă puteau defini și că nu merita să mor blocată într-o scoică în care se afla doar suferința mea. Am învățat să mă iubesc, iar acest sentiment era tot ce aveam nevoie.